

דניאל עוז

יומן מסע

שוטטנו בעיר זרה ותרנו אחר אתריה המפורסמים ברהבם. אשת עסקים מארץ שכנה סירבה להראות לנו את מפתה מפאת היות מקומותיה האהובים מתוירים לזרא אפילו בלעדיו. פנינו לשאול הוראות מיליד מנומש, אולם לא ידענו לנקוב בשם אתר מבוקשנו מאחר שהיו האתרים מרובים מדי ושמותיהם קשים מדי להגיה. היליד חיזוה לנו במחוות ידיו את הדרך אל קשת קדמונית, אשר בשעתה עבר בעדה כל צבאו של כובש דגול. לאחר מכן התייר עניבתו ונידבה לנו בטענה שעלינו להיראות מכובדים יותר. לא היה בנו אחר שידע לעגוד עניבה, ולכן כרכה אותה צרויה לצווארה כצעף. כשמצאנו את הקשת הקדומה, נכנסה בשמיל ובצרויה רוח קונרס. הוא הרימה על כתפיו והיא שלפה את אבן הראשה ממקומה. הקשת התמוטטה וקברה את צרויה תחתיה. ניחר אפם של אנשי העיר ומיאנו בתחילה לחלץ את חברתנו, אולם בהיותי גוזמאי כשרוני עלה בידי לשכנעם כי חורבן הקשת ביטא את מחאתנו כנגד מלחמות וכיבושים. לצרויה שלום, אבל העניבה אבדה באבנים.

חמש דקות

באותו הרגע תפסה את כולנו ההבנה מה עתיד להתרחש בעוד חמש דקות. כעבור חמש דקות, והנה אנחנו שקועים בויכוחות העבר. פעם, אי אז, מלאו חיינו ציפייה ותכנון לבאות. בקרוב כל זה יעלם אל תהום הנשיה, או לפחות כך זה נדמה כעת.

סייג לחוכמה שתיקה

אף אחד לא יודע מיהי האשה החכמה בתבל, משום שאין היא מפרסמת ספרים או מרצה באקדמיה. ניתן לשער כי נהיך לה חוסר התחלת שבקידום האנושות. פעם שלחתי את שאלותי הפילוסופיות לאיש חכם באימייל, אך הרחיק הוא ראות מכדי להשיב לי. ואולי אין תועלת לגאון שכמותו בכתובת אימייל, ואולי אף לא טרח ללמוד קורא וכתוב. במכתב נוסף, תהיתי בפניו האם חסך ממני את רזי בינתו לטובתי, כדי שלא תתערער שמחת חיי. בפעם הזו ענה: לאו, אלא כדי שלא תתערער זו שלי.

מגדל או שער

באמצע הבניין שכח האדריכל מה הוטל עליו לבנות, ושוב לא היה בטוח אם מגדל או שער. לכן בראש המגדל שער, וניתן לטפס בכל המדרגות, ולעבור בשער, וליפול.

הקוראת

עיני הקוראת שטו על השורות וראשה נשען על כף ידה בלי משים. מבטה היה מרוכז ואות קליל של כיווץ ניכר על מצחה. לעתים היו אצבעותיה מסיטות את שולי בלוריתה, עוברות על אפה או על שפתיה או נוגעות נגיעה אגבית אחרת בפניה. באחד מן הרגעים השתנתה הבעתה מעט, ועיניה קפצו מעט מעלה בכוונה לחזור לתחילתה של פסקה.

ספר שיריו של דניאל עוז שיידי אהבה ראה אור בהוצאת אבן חושן (2013)

נזכרים שהם צריכים ללכת לאנשהו או לעשות משהו. היחידה שמדברת איתי היא אמא שלי, אבל גם היא מדברת אלי או עלי, לא איתי.

עם חתולים תמיד יש על מה לדבר - למשל על הדרך שבה קרני השמש פוגעות בבטון האפור המחוספס שעל ראש קיר האבן הנמוך, שמפריד בין הגינה לרחוב, ואיך כל גרגר חול זכוכיתי הופך אז לנקודה אור קטנה וכמה נעים להעביר עליו כף שטוחה ולספוג את החום שהוא מחזיר לעולם. או להביט ביחד דרך עיניים מצומצמות על עלה שנושר לאט ולחשוב אם כדאי להתאמץ ולקום כדי לרדוף אחריו, או פשוט לשבת מול המחשב בלילה וליהנות מהחשמל הסטטי שמושך את השערות על הזרוע לכיוון המסך.

צריך להיפטר מכל החיות האלו אמא אומרת כשהיא פורשת את הסדין הנקי על הספה, אף מקום לא יקבל אותך איתך, כל כך הרבה לכלוך ושערות. אולי אני אומץ את צער בעלי חיים שיבואו לקחת אותם, אי-אפשר להמשיך ככה, בסוף תקבלי מחלות וגם אסתר פה מהכניסה ממול לא מפסיקה להתלונן, אני לא יכולה להיכנס אלייך בלי שהיא תתפוס אותי בחוץ ותגיד לי משהו. אולי העירייה תוכל לעשות איתם משהו, היא תודה כשהיא מרימה זרוע מדולדלת לכסות את עיניה מאור הצהריים הגולש מהחלון. אחר כך היא סוף-סוף שותקת, רק הטלוויזיה ממשיכה למלמל.

כשנחירות קטנות מתחילות להגיע מהספה, החתולים מתקרבים אליה לאט, מתיישבים על הכריות סביבה. הם יודעים שהיא לא אהבת אותם, ותמיד כשהיא נכנסת הם באים להתחכך בה ולהתיישב על ברכיה, אפילו שהיא מגרשת אותם שוב ושוב. חתולים מרגישים מיד מי אהב אותם ומי לא, ותמיד ניגשים לאדם שהכי פחות אהב אותם. יש אנשים שחושבים שזו דרכם להתנהק בשונאי החתולים, אבל רק אנשים שהם ערמומיים ומסוככים יכולים לחשוב ככה. חתולים פשוט מנסים לגרום לאדם לאהוב אותם, להתייחס אליהם, הם לא מבינים למה שמישהו לא ירצה בהם. אני כבר ויתרתי, חתול לעולם לא יותה. בני אדם הם סך כל הפגיעות שפגעו בהם במשך חיים שלמים, אבל עבור חתול יש רק עכשיו, ובעכשיו תמיד יש תקווה לשינוי.

אחר כך, כשאביבה, שהיא אחת החתולות הכי ותיקות אצלי, נשכבה לאמא על החזה, וארנסט, שהוא החתול הכי גדול והכי שמן בבית, נשכב לה על הפנים, וגם כשהיא התפתלה קצת הם לא זזו, לא מיד, אני ידעתי שגם זה היה מאהבה ומתקווה ולא אמרתי להם לא, ולא ביקשתי מהם לרדת ממנה, ולא עשיתי להם שוו! שוו! כמו שהיא היתה עושה, אם היתה יכולה, רק חיכיתי איתם שהיא תפסיק לזוז, וסגרתי את החלונות וישבתי בחושך החם שעושים תריסים סגורים בצהרים, וחיכיתי שיתחיל השינוי.

צפי קורץ - צלמת ועורכת וידיאו. למדה בחוג לקולנוע באוניברסיטת תל אביב.